

# РЕШЕНИЕ

№ 42049

гр. София, 15.12.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 26.11.2025 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Ванина Колева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10255** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. Е./ S. Е., [дата на раждане] в [населено място], Република Турция, гражданин на Република Турция, против отказ за издаване на виза D, издаден на 05.09.2025 по заявление № IST25006090V, подадено на 07.03.2025г, постановен от А. Д., втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция. Жалбоподателят твърди, че не са налице основанията, визирани в отказа - чл. 10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Счита, че е представил всички необходими документи, отговарящи напълно на нормативните изисквания, а тежестта за доказване на "фиктивност" и "недостоверност" на представените документи е на административния орган. Претендира, че с обжалвания отказ са засегнати основните му права по чл. 8 от Европейската конвенция за правата на човека (ЕКПЧ) и по-конкретно правото на личен живот. Моли съда да отмени отказа за издаване на дългосрочна виза, издаден от консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция. Не претендира разноски.

Ответникът, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, не излага становище по основателността на жалбата. Изпраща административната преписка. Не претендира присъждане на разноски.

Административен съд София – град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление за издаване на виза № IST25006090V от 07.03.2025г. (л.76 и сл.) жалбоподателят С. Е./ S. Е., [дата на раждане] в Република Турция, гражданин на Република Турция, е подал до

Генералното консулство на Република България в [населено място], Република Турция искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип D. Като цел на пътуването е посочено - пенсионер. В заявлението като предвидено място за пребиваване на територията на Република България е посочен адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес]В.

Към заявлението са приложени: копие от паспорта на жалбоподателя; удостоверение за размера на получаваната от него пенсия, издадено от Главна дирекция Социално осигуряване Турция; договор за наем на недвижим имот от 26.02.2025г.; нотариално заверена декларация от наемодателя, че предоставя на турския гражданин адрес на пребиваване в [населено място]; удостоверение от Те - Две З. Б. - клон С. за открита банкова сметка на С. Е./ S. Е. и размера на разполагаемата наличност; свидетелство за съдимост на чужденеца; застраховка.

На 05.09.2025г. е постановен обжалваният в настоящето производство отказ на виза. В стандартния формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза е посочено, че визата е отказана на основание чл.10, ал. 1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ. Като фактически основания за отказа е посочено, че: Не доказва достоверно целта и условията на пребиваване. Ненадеждни доказателства за осигурено жилище. Не е установен контакт със собственика. Не е установен достъп, не може да се извърши проверка на условията за живеене в имота. По данни на съседите в имота живее българско семейство.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани и представени доказателства във връзка със заявлението на жалбоподателя под № IST25006090V от 07.03.2025г.

С писмо рег. № М-10753/20.10.2025г. зам.- председателят на ДАНС уведомява съда, че съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление за виза е осъществено от СДМ - ДАНС, като е изразено положително становище в Националната визова информационна система за издаване на исканата виза, тъй като апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност. Становището е изразено по електронен път и няма изготвени документи, относими към воденото производство.

От дирекция „Миграция“ МВР, с писмо рег. № 536400- 93334 от 18.10.2025г. на зам.-директора на дирекция "Миграция" МВР е изпратено отрицателно становище рег. № 513р-48236 от 08.05.2025г. на началник отдел "Миграция" СДВР, относно извършена проверка по искането за виза на турския гражданин С. Е./ S. Е., в което е посочено, че при извършена проверка на адреса е разговаряно с пълномощничката на собственика г-жа Е. Л., която е заявила, че чуждият гражданин ще живее сам в жилището, има сключен договор за наем, но не може да осигури достъп до апартамента. Адресът е посветен на служители от отдел "Миграция" - СДВР, които на място не са установили никой. Разговаряно е със съседите, които са заявили, че от три месеца в апартамента живеят наематели - семейство българи.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата до съда е подадена на 18.09.2025г. от надлежна страна - адресат на оспорения индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, след получаване на отказа за издаване на виза на 05.09.2025г. Съгласно разпоредбата на чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В случая жалбоподателя претендира засягане на правата му по чл.8 от ЕКПЧ. Следователно жалбата, попада в предвиденото в закона изключение, допустима е и следва да бъде разглеждана по същество.

При разглеждане по съществото на спора, съдът намира следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения

административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложените към преписката Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на министъра на външните работи и Заповед № 6/13.02.2025г на генералния консул в Генералното консулство Република България в [населено място], Република Турция, както и заповед № О-4947/20.08.2025г.

Нормата на чл. 8 от ЗЧРБ предвижда, че чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България и следователно те отказват издаването на виза.

Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, приета с ПМС No 198 от 11.07.2011 г. /, обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г./ - "Наредбата". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Оспорваният отказ е издаден в писмена форма и отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК - съдържа конкретни фактически основания, въз основа на които е прието, че са налице основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 от ЗЧРБ.

В случая визата е поискана с цел получаване право на пребиване по реда на чл. 24, ал.1, т. 10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ (виза вид D) и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната. По делото е установено, че жалбоподателят е пенсионер, което се установява от представената със заявлението пенсионна справка от Главна дирекция Социално осигуряване на Република Турция.

В отказа за издаване на виза са посочени както правните, така и фактическите основания за издаването му. Не е ограничено правото на защита на оспорващия, който е разбрал и е запознат с мотивите за постановения отказ. Неоснователно е твърдението в жалбата, че актът не е мотивиран. Отказът е мотивиран с резултатите от извършените от служители от отдел "Миграция" при СДВР проверки, при които не е осигурен достъп до жилището, а по данни на съседите от три месеца в апартамента живеят наематели - български граждани.

Обжалваният отказ е издаден при спазване на административно- производствените правила. Спазена е предвидената в чл.30, ал.1 и ал.2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл.15, ал.1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България.

Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Постъпилото становище е обсъдено в мотивите на оспорения отказ. Следователно органът е изяснил релевантните факти и обстоятелства, с което е изпълнил задължението си, визирано в чл. 35 АПК. Нормата на чл. 35 АПК е процесуална гаранция с особено значение за правилното регулиране на материалното правоотношение, предмет на административното производство и съответно на постановления в резултат на неговото провеждане акт. Освен изложеното, от анализа на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата, във вр. с чл. 10, ал. 2 от Инструкцията следва извод, че отрицателното становище на дирекция "Миграция", каквото в случая е налице, е процесуална пречка за издаване на исканата виза, като в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да постанови отказ.

Отказът за издаване на виза вид D е издаден и в съответствие с материалния закон, като е съобразен с целта на закона. В оспорения отказ за издаване на виза е посочено като правно основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, – чужденецът не е успял да докаже достоверно целта и условията за заявеното пребиваване (т.17) и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване (т.24).

При извършените от отдел "Миграция" СДВР проверки се установява, че по данни на съседите от три месеца в имота живеят наематели - българско семейство. Въпреки, че служителите са се свързали с пълномощник на собственика на апартамента не е осигурен достъп до имота, поради което твърденията на жалбоподателя, че ще живее там остават недоказани.

Административният орган е формирал извод за наличие на цитираната предпоставка за отказ въз основа на установеното при извършените справки и проверки. Представеното становище на началник отдел "Миграция" СДВР представлява официален документ, който обвързва съда с материалната си доказателствена сила относно отразените в него данни. В хода на настоящето съдебно производство то не е оспорено от жалбоподателя, поради което съдът е длъжен да приеме за доказани фактите отразени в него.

При така установените факти, относно декларирания адрес на жалбоподателя, законосъобразен е изводът на административния орган за наличие на основания по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т.24 от ЗЧРБ. В този смисъл е и практиката на ВАС по сходни казуси - Решение № 2280 от 06.03.2025г. по адм.д. № 8436/20204г.; Решение № 2020 от 27.02.2025г. по адм.д. № 80772024г. и др.

С оглед събраните доказателства, съдът намира възражението за нарушение на правото на личен и семеен живот за неоснователно. В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото семейството на жалбоподателката живее в Република Турция, съгласно посоченото в заявлението за виза. Няма данни да има семейство и близки в Република България. В становището на отдел "Миграция" е посочено, че по данни на представителя на наемодателя,

турският гражданин ще живее сам в жилището.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът не е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което, такова не следва да бъде присъждано.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

**РЕШИ:**

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Е./ S. Е., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, против отказ за издаване на виза D, издаден на 05.09.2025 по заявление № IST25006090V, подадено на 07.03.2025г, постановен от А. Д., втори секретар, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: